

FAIG CONSTAR:

1. Que en data 4 de desembre de 2023, es van publicar la llista provisionals de persones que han superat l'exercici del cos de gestió del procés d'estabilització per concurs oposició per cobrir les places de personal funcionari de l'Administració general i especial de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears (BOIB 122, de 17 de setembre).
2. Que en data 1 de febrer de 2024 els membres del Tribunal s'han reunit i han resolt les al·legacions i reclamacions presentades pels aspirants del cos de gestió, en temps i forma, a l'examen tipus test que es va realitzar el passat dia 2 de desembre de 2023 del procés d'estabilització esmentat anteriorment, d'acord amb els fonaments jurídics següents:

Impugnació/al·legacions de les preguntes de l'examen tipus test

Pregunta número 4 de l'examen tipus test:

La pregunta 4 està formulada en els termes següents:

Segons l'article 162 de la Constitució espanyola, les Corts Generals tenen legitimitat per interposar un recurs d'inconstitucionalitat?

- a) No.
- b) Sí. Es requereixen cinquanta diputats o cinquanta senadors.
- c) Sí, amb majoria simple del Congrés.
- d) Sí, amb majoria absoluta del Congrés.

El llistat de respostes correctes publicat al portal de l'opositor dia 4 de desembre de 2023, estableix que l'opció correcta és la b).

Les diferents alegacions rebudes sobre la pregunta número 4, coincideixen en el fet que, segons l'article 162 de la Constitució, no són les Corts Generals les legitimades per interposar el recurs d'inconstitucionalitat sinó que, qui té la legitimació per interposar el recurs d'inconstitucionalitat són els membres d'aquestes, els diputats i els senadors, del Congrés i del Senat respectivament.

L'article 162 de la Constitució espanyola regula el recurs d'inconstitucionalitat de la manera següent:

Article 162

1. Tenen legitimitat:

a) Per a interposar el recurs d'inconstitucionalitat, el President del Govern, el Defensor del Poble, cinquanta Diputats, cinquanta Senadors, els òrgans col·legiats executius de les Comunitats Autònomes i, en el seu cas, les seves Assemblees.

Per a la correcta interpretació i anàlisi de l'article 162 CE, es pot consultar de manera detallada la pàgina web del Congrés dels diputats: (<https://app.congreso.es/consti/constitucion/indice/sinopsis/sinopsis.jsp?art=162&tipo=2>), que aquest tribunal resumeix breument:

La legitimació per interposar un recurs d'inconstitucionalitat queda reservada exclusivament als òrgans i fraccions d'òrgan que estableix l'article 162.1.a) CE, això obeeix a la premissa fonamental de què la legitimació per l'exercici d'aquest no respon a la defensa d'un interès propi dels subjectes activament legitimats, sinó precisament a la rellevant posició política que ostenten en el nostre sistema constitucional.

La legitimació per interposar un recurs d'inconstitucionalitat atribuïda per l'article 162.1.a) CE a 50 diputats o 50 senadors troba la seva justificació en la conveniència d'atorgar a la minoria parlamentària un instrument per la defensa de la seva visió de la constitucionalitat de les lleis davant la majoria parlamentària. La legitimació s'atribueix a una part d'un òrgan constitucional amb un límit quantitatiu estimat per la Constitució com garantia suficient del interès del recurs.

La Llei Orgànica 2/1979, de 3 d'octubre, del Tribunal Constitucional (BOE núm. 239, de 05/10/1979), regula de igual manera que l'article 162 de la Constitució quan legitima a cinquanta diputats o cinquanta senadors, i no a les Corts Generals per interposar un recurs d'inconstitucionalitat:

Artículo treinta y dos

Uno. Están legitimados para el ejercicio del recurso de inconstitucionalidad cuando se trate de Estatutos de Autonomía y demás Leyes del Estado, orgánicas o en cualesquiera de sus formas, y disposiciones normativas y actos del Estado o de las Comunidades Autónomas con fuerza de ley, Tratados Internacionales y Reglamentos de las Cámaras y de las Cortes Generales:

- a) El Presidente del Gobierno.
- b) El Defensor del Pueblo.
- c) Cincuenta Diputados.
- d) Cincuenta Senadores.

Per reforçar la idea de que la legitimitat per interposar el recurs d'inconstitucionalitat correspon a una agrupació de parlamentaris i no a l'òrgan constitucional de les Corts Generals es pot comprovar també en l'article 82.1 de la LOTC quan disposa explícitament que els òrgans o el conjunt de diputats o senadors que promoguin un procés constitucional han de designar un representant

Artículo ochenta y dos

Uno. Los órganos o el conjunto de Diputados o Senadores investidos por la Constitución y por esta Ley de legitimación para promover procesos constitucionales actuarán en los mismos representados por el miembro o miembros que designen o por un comisionado nombrado al efecto.

Per tot això, i atesa la confusió a que pot portar la redacció de la pregunta, els membres del Tribunal acorden anul·lar la pregunta número 4.

Pregunta número 13 de l'examen tipus test:

La pregunta 13 està formulada en els termes següents:

En el cas que una comunitat autònoma no hagi assumit com a pròpia la competència sobre una de les matèries que preveu l'article 148 de la Constitució espanyola:

- a) L'assumpció de les competències de l'article 148 per part de les comunitats autònomes és obligatòria.
- b) No té competència sobre la matèria de què es tracti, atès que regeix el principi dispositiu.
- c) La competència correspondrà a l'Estat.
- d) Les respostes b) i c) són correctes.

El llistat de respostes correctes publicat al portal de l'opositor dia 4 de desembre de 2023, estableix que l'opció correcta és la d).

Les al·legacions formulades en relació a aquesta pregunta es fonamenten en que, la resposta correcta és la c), tal com disposa l'article 149.3 de la Constitució espanyola:

3. Les matèries no atribuïdes expressament a l'Estat per aquesta Constitució podran correspondre a les comunitats autònomes en virtut dels Estatuts respectius. La competència sobre les matèries que no hagin estat assumides pels Estatuts d'Autonomia correspondrà a l'Estat, les normes del qual prevaldran, en cas de conflicte, sobre les de les Comunitats Autònomes en tot allò que no hagi estat atribuït a la competència exclusiva d'aquestes darreres. En qualsevol cas, el Dret estatal serà supletori del Dret de les comunitats autònomes.

Amb la finalitat de contestar les al·legacions presentades pels aspirants, és important treure a col·lació la doctrina científica relativa al principi dispositiu, descrit com «*principi estructural*» i com «*la característica más destacada de la Constitución española*» (de Oto y Pardo 1987,256), així com la seva aplicació pràctica: La possibilitat que els ens territorials configurin parcialment l'estructura territorial de l'Estat mitjançant l'opció de formar una Comunitat Autònoma (primera vessant) i ja en un segon moment, la delimitació i articulació d'un model, característiques i competències pròpies de la seva autonomia, en consonància, això sí, amb l'establert en les previsions constitucionals (segona vessant).

Així, el marc competencial es configurava com un límit temporal atès que l'apartat 2 de l'art. 148 disposa que les comunitats autònomes poden ampliar, mitjançant la reforma dels corresponents Estatuts d'Autonomia, les seves competències, dins del marc establert en l'art. 149, sempre que, això sí, hagin transcorregut cinc anys des de l'entrada en vigor dels esmentats Estatuts. En aquest sentit, tal com indica la sinopsis de l'article 148 de la CE

(<https://app.congreso.es/consti/constitucion/indice/sinopsis/sinopsis.jsp?art=148&tipo=2>):

«el sistema competencial que diseña la Constitución, es flexible y abierto, y en él juega un papel importante el principio dispositivo. Se infiere, además, la voluntad del legislador constituyente de que las Comunidades autónomas puedan, de forma gradual y sucesiva, aumentar su autonomía mediante la asunción de nuevas competencias.»

Així ho ha interpretat també el Tribunal Constitucional el qual va determinar que "*son los Estatutos las normas llamadas a fijar las competencias*" (Sentencia 76/1983), por lo que si no existe una asunción expresa de competencias por parte de una Comunidad, no podrá decirse que la competencia le corresponde, a no ser que le haya sido transferida o delegada por el Estado."

Per aquest motiu, és evident que si una Comunitat Autònoma, en aplicació del principi dispositiu, decideix no assumir com a pròpia una competència en una matèria en concret (de les previstes en l'art. 148 CE), no pot predicar-se, en conseqüència, que la citada competència correspon a aquesta Comunitat Autònoma. Així doncs, la resposta b) és correcta.

D'altra banda, la resposta c) també és correcta, ja que el propi art. 149.3 de la CE estableix que «La competència sobre les matèries que no hagin estat assumides pels Estatuts d'Autonomia correspondrà a l'Estat»

Arran del que s'ha explicat, les respostes b) i c) son correctes, per tant la resposta d) que engloba ambdues respostes és la correcta.

Pregunta número 20 de l'examen tipus test:

La pregunta 20 està formulada en els termes següents:

20. D'acord amb el Tractat de la Unió Europea, la Unió Europea substituirà i succeirà a:

- a) L'OTAN.
- b) La CECA.
- c) La Comunitat Econòmica Europea.
- d) A cap de les anteriors.

El llistat de respostes correctes publicat al portal de l'opositor dia 4 de desembre de 2023, estableix que l'opció correcta és la c)

El gruix de les al·legacions sol·liciten un canvi de resposta correcta a la d) *A cap de les anteriors*, atès que l'article 1 del Tractat de la Unió Europea textualment determina que la Unió Europea substituirà i succeirà a la Comunitat Europea:

Article 1

Por el presente Tratado, las ALTAS PARTES CONTRATANTES constituyen entre sí una UNIÓN EUROPEA, en lo sucesivo denominada «Unión», a la que los Estados miembros atribuyen competencias para alcanzar sus objetivos comunes.

El presente Tratado constituye una nueva etapa en el proceso creador de una unión cada vez más estrecha entre los pueblos de Europa, en la cual las decisiones serán tomadas de la forma más abierta y próxima a los ciudadanos que sea posible.

La Unión se fundamenta en el presente Tratado y en el Tratado de Funcionamiento de la Unión Europea (en lo sucesivo denominados «los Tratados»). Ambos Tratados tienen el mismo valor jurídico. La Unión sustituirá y sucederá a la Comunidad Europea.

No obstant l'anterior hi ha que repassar breument l'evolució de la història de la Unió Europea per entendre el concepte de "Comunitat Europea". Aquest sorgeix del Tractat de Brussel·les, també conegut com el Tractat de fusió, signat el 8 d'abril de 1965, pel que es constitueix un Consell únic i una Comissió única de les Comunitats Europees. Es va signar amb la intenció expressa d'unificar les tres comunitats europees existents: La Comunitat Europea del Carbó i del Acer (CECA), la Comunitat Econòmica Europea (CEE) i la Comunitat Europea de l'Energia Atòmica (CEEA o també coneguda com "Euratom").

A partir d'aquest moment es va començar a emprar el concepte col·lectiu de Comunitats Europees o Comunitat Europea. Malgrat la unió dels seus òrgans executius, les comunitats europees continuaren existint jurídicament independents.

El 7 de febrer de 1992 es va signar el Tractat de la Unió Europea (TUE) a Maastricht, el qual va instaurar la Unió Europea. El Tractat de Maastricht va conferir certes competències a la Unió Europea creades per ell mateix, les quals es classifiquen en tres grups àmpliament coneguts per tots com "pilars": el primer pilar es trobava format per les Comunitats Europees, el segon per la política exterior i de seguretat comú i el tercer per la cooperació en els àmbits de la justícia i els assumptes d'interior.

Per tant, la Comunitat Europea va existir com a tal fins que fou abolida pel Tractat de Lisboa de 2009, per el que es modifiquen el Tractat de la Unió Europea i el Tractat Constitutiu de la Comunitat Europea. En virtut d'aquest tractat, el Tractat constitutiu de la Comunitat Europea passa a denominar-se Tractat de Funcionament de la Unió Europea (TFUE) i el terme "Comunitat" passa a substituir-se pel de "Unió" en tot el text.

Es en virtut d'aquest Tractat (en 2009) que l'article 1 del TUE queda redactat de la forma següent:

El artículo 1 se modifica como sigue:

a) Se añade al final del párrafo primero la frase siguiente:

«..., a la que los Estados miembros atribuyen competencias para alcanzar sus objetivos comunes.»

b) El párrafo tercero se sustituye por el texto siguiente:

«La Unión se fundamenta en el presente Tratado y en el Tratado de Funcionamiento de la Unión Europea (en lo sucesivo denominados "los Tratados"). Ambos Tratados tienen el mismo valor jurídico. La Unión sustituirá y sucederá a la Comunidad Europea.»

La pregunta fa referència al Tractat de la Unió Europea, i per tant s'ha d'estar al que el mateix disposa. I en aquest sentit, l'article 1 especifica que la Unió Europea substituirà i succeirà a la Comunitat Europea (i no a la Comunitat Econòmica Europea), per la qual cosa cal col·legir que només és correcta la resposta "d) A cap de les anteriors".

Per tot això, els membres del Tribunal modifiquen la resposta publicada en data 4 de desembre de 2023, donant com correcta la resposta d).

Pregunta número 34 de l'examen tipus test:

La pregunta 34 està formulada en els termes següents:

D'acord amb la disposició addicional desena de la Llei 7/2010, de 21 de juliol, del sector públic instrumental de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears, abans de l'aprovació de la norma que possibiliti que les funcions desenvolupades per l'Administració de la Comunitat Autònoma s'atribueixin a un altre ens, és necessari:

- a) Un informe previ i vinculant de la conselleria competent en matèria de funció pública i de la Intervenció General.
- b) Un informe preceptiu de la conselleria competent en matèria de funció pública.
- c) Un informe previ i vinculant de la conselleria competent en matèria d'hisenda i pressuposts.
- d) Un informe previ i vinculant de la conselleria competent en matèria de funció pública.

El llistat de respostes correctes publicat al portal de l'opositor dia 4 de desembre de 2023, estableix que l'opció correcta és la d)

Per una banda, el motiu d'impugnació al·legat per alguns aspirants és que el tenor literal de la disposició addicional desena de la Llei 7/2010, de 21 de juliol, del sector públic instrumental de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears coincideix amb les respostes b) i d) i per tant, la pregunta es susceptible d'anul·lació.

En canvi, altres aspirants consideren que la resposta b) hauria de ser la correcta, atès que la d) no correspon textualment amb el disposat en la DA desena de la Llei 7/2010, ja que aquesta disposa que l'informe ha de ser «preceptiu i vinculant», no «previ i vinculant».

La Disposició addicional desena de la Llei 7/2010 disposa:

Disposició addicional desena. Règim de personal en casos de translació de competències o funcions

4. En tot cas, prèviament a l'aprovació de la norma o de l'instrument jurídic que pertorqui en cada cas, s'ha de demanar un informe preceptiu i vinculant a la conselleria competent en matèria de funció pública.

Aquesta disposició addicional no admet cap dubte, l'informe que ha d'emetre la conselleria competent en matèria de funció pública ha de ser preceptiu i vinculant.

Admetre com vàlida la resposta d) *Un informe previ i vinculant*, significa donar validesa a una resposta que NO coincideix literalment amb la redacció de la DA 10 de la Llei 7/2010. Ara bé, altra qüestió, que és la que tot seguit examinarem és la relativa a si el concepte «d'informe previ» pot ser idèntic o equivalent al «d'informe preceptiu».

La Llei 39/2015 no fa servir el terme «previ» per referir-se als informes emesos dins el procediment administratiu. En efecte, l'article 79 d'aquesta Llei permet diferenciar entre dos tipus d'informes, segons s'hagin d'incorporar a l'expedient per exigir-lo una norma (preceptiu) o per considerar-se convenient (facultatiu) en establir:

1. Als efectes de la resolució del procediment, s'han de sol·licitar aquells informes que siguin preceptius per les disposicions legals [PRECEPTIU], i els que es considerin necessaris per resoldre [FACULTATIUS], i s'ha de citar el precepte que els exigeixi o bé fonamentar, si s'escau, la conveniència de reclamar-los.

En tant que els informes, bé siguin preceptius o bé facultatius, es troben dins del capítol IV de la Llei 39/2015 formen part de la instrucció del procediment i en conseqüència, s'han d'emetre amb caràcter previ a dictar la resolució que posa fi al procediment.

El fet que els informes preceptius s'emetin amb caràcter previ a la resolució no pot interpretar-se com que els «informes previs» i els «informes preceptius» són una mateixa cosa. Per començar, tal com hem vist l'informe preceptiu és un concepte legal (art. 79 Llei 39/2015), cosa que NO pot predicar-se de l'informe previ.

I com tal concepte legal, l'article 80.3 de la Llei 39/2015 estableix les conseqüències de l'incompliment del termini de deu dies per emetre l'informe, atès que diferencia si es tracta d'informes facultatius (o no preceptius), cas en el que es permetrà continuar les actuacions, o si es tracta d'un informe preceptiu. En aquest segon supòsit, la solució es remet a l'article 22.1.d), que permet suspendre el transcurs del termini màxim legal de resolució en aquests casos des de la petició fins a la recepció de l'informe preceptiu, amb el límit de tres mesos i amb comunicació d'ambdues circumstàncies (sol·licitud i recepció de l'informe) als interessats. En cas de que transcorrin els tres mesos de suspensió sense haver-se rebut l'informe, l'article 22 disposa la continuació del procediment.

Respecte la no emissió dels informes, la manca d'emissió de l'informe facultatiu (o no preceptiu), sense perjudici de la responsabilitat en que pot incórrer els responsable de la demora (art. 80.3 de la Llei 39/2015), no es planteja cap conseqüència jurídica.

Tractant-se d'informe preceptiu, la manca de la seva evacuació, segons la jurisprudència pot comportar la nul·litat de ple dret de l'acte administratiu (STS 25/04/1991, EDJ 4285; 20/01/1992, EDJ 354, entre d'altres) o bé pronunciaments declaratius d'anul·labilitat de l'acte (STS 17/06/1992, EDJ 6464).

En definitiva, tot allò que hem predicat de l'informe preceptiu per així establir-lo les normes legals i la jurisprudència no podem traslladar-lo als informes previs, per la qual cosa i en síntesi no podem considerar vàlida la resposta d).

A més la resposta sobre la qüestió jurídica figura en norma clara (DA 10 de la Llei 7/2010) i tal com està redactada la resposta d) exigeix de l'opositor interpretar com a equivalent els conceptes d'informe preceptiu i informe previ, quan no ho són. Tampoc podem admetre com vàlida la resposta b). Aquesta resposta és incompleta perquè omet qualsevol al·lusió al caràcter vinculant de l'informe.

Atès que totes les preguntes són incorrectes, de conformitat amb el disposat en l'apartat 6 de l'annex 3 de la convocatòria del procés d'estabilització per concurs oposició per cobrir places de personal funcionari de l'Administració general i especial de la CAIB procedeix ANUL·LAR la pregunta.

Pregunta número 35 de l'examen tipus test:

La pregunta 35 està formulada en els termes següents:

D'acord amb la Llei 1/2017, de 12 de maig, de cambres oficials de comerç, indústria, serveis i navegació de les Illes Balears, les cambres de comerç,

indústria i navegació són corporacions de dret públic amb personalitat jurídica que es configuren:

- a) Com a òrgans consultius, de participació i de coordinació amb les administracions públiques.
- b) Com a òrgans consultius i de col·laboració amb les administracions públiques.
- c) Com a òrgans consultius i de coordinació amb les administracions públiques.
- d) Com a òrgans de participació, de debat i de coordinació amb les administracions públiques.

El llistat de respostes correctes publicat al portal de l'opositor dia 4 de desembre de 2023, estableix que l'opció correcta és la b)

L'aspirant N.D.R. al·lega que la resposta correcta es la que figura en la resposta a) "Como órganos consultivos y de colaboración con las administraciones públicas" atès l'establert a l'article 2 de la Llei 1/2017, de 12 de maig, de cambres oficials de comerç, indústria, serveis i navegació de les Illes Balears:

Article 2 . Naturalesa i règim jurídic

1. Les cambres són corporacions de dret públic, que es configuren com a òrgans consultius i de col·laboració amb les administracions públiques, especialment amb l'Administració de la comunitat autònoma de les Illes Balears, sense detriment dels interessos privats que persegueixen

Ara bé, l'aspirant ha confós l'ordre de les preguntes del qüestionari de l'examen amb l'ordre de les preguntes publicades per la Comissió de seguiment per a la interpretació i l'anàlisi de l'Acord per a la reducció de la temporalitat en l'ocupació pública; en concret, la pregunta 23 del Tema 7 de la versió castellana:

23. De acuerdo con la Ley 1/2017, de 12 de mayo, de cámaras oficiales de comercio, industria, servicios y navegación de las Islas Baleares, las cámaras de comercio, industria y navegación son corporaciones de derecho público con personalidad jurídica que se configuran:

- a) Como órganos consultivos y de colaboración con las administraciones públicas.
- b) Como órganos consultivos, de participación y coordinación con las administraciones públicas.
- c) Como órganos consultivos y de coordinación con las administraciones públicas.
- d) Como órganos de participación, debate y coordinación con las administraciones públicas.

Per tot això, en tant la resposta al·legada com a correcta «como órganos consultivos y de colaboración con las administraciones públicas» és la que efectivament coincideix amb l'establert en el citat precepte i la que el Tribunal ha donat per correcta, es manté la resposta b) com a correcta.

Pregunta número 36 de l'examen tipus test:

La pregunta 36 està formulada en els termes següents:

Què ha de fer un funcionari davant un reglament il·legal?

- a) Aplicar-lo fins que el Tribunal Constitucional en declari la nul·litat.
- b) No aplicar-lo, atès que els funcionaris estan subjectes a la Constitució i a la llei.
- c) Aplicar-lo si així ho imposa una instrucció o una ordre de servei.
- d) Les respostes b) i c) són correctes.

El llistat de respostes correctes publicat al portal de l'opositor el dia 4 de desembre de 2023 estableix que l'opció correcta és la d).

Les al·legacions que s'han fet contra la pregunta núm. 36 coincideixen en dir que la resposta correcta és la b) ja que, d'acord amb l'article 53.1 TREBEP

Los empleados públicos respetaran la Constitución y el resto de normas que integran el ordenamiento jurídico.

I l'article 124.1 a) de la Llei 3/2007 Llei 3/2007 estableix com a deures del personal funcionari al servei de l'Administració de la CAIB, entre d'altres, el de

Cumplir la Constitució, l'Estatut d'autonomia i totes les disposicions que afectin l'exercici de les funcions que tenen encomanades

Altres al·legacions esmenten bé, que un reglament il·legal en cap cas s'aplicaria malgrat ho imposi una instrucció o ordre de servei o bé, que donar per bona la resposta d) és una incongruència.

A internet hi ha un article titulat *¿Pueden los órganos de la Administración inaplicar un reglamento por considerarlo ilegal?*

(<https://www.hayderecho.com/2011/06/28/la-evolucion-conceptual-del-derecho-de-la-discapacidad/>). D'aquest article cal ressaltar les consideracions següents:

Desde el punto de vista teórico, lo que aquí subyace es una tensión entre los principios de legalidad y de jerarquía normativa, por un lado, y de seguridad jurídica, por otro.

Dogmáticamente es indiscutible que la vinculación a la Ley – expresión de la voluntad general- es más intensa que la vinculación al reglamento - norma de rango inferior a la ley -. Por ello, en caso de contradicción debe primar la Ley e inaplicarse el reglamento. La técnica de la inaplicación de los reglamentos sería, desde esa perspectiva, un primer remedio frente al reglamento supuestamente ilegal.

Correlativamente, la Administración que hubiera aprobado ese reglamento debería – al reconocer luego su nulidad – proceder de inmediato a anularlo, derogarlo o modificarlo para corregir esa antinomia y evitar así la inseguridad jurídica y la confusión sobre el

derecho aplicable. Se trataría en definitiva, de destruir la apariencia de legalidad de la que goza la norma "ilegal" e impedir que siga desplegando sus efectos en adelante.

El problema es que la Administración no suele cumplir con esa obligación. Y, debido a su enorme pasividad en depurar sus propias normas, el ordenamiento está lleno de preceptos reglamentarios que podrían considerarse "ilegales", pero sobre los que no hay una declaración formal de nulidad hecha por un tribunal, [...]

Desde el punto de vista del Derecho positivo, señala Blanquer Criado que solo los tribunales pueden inaplicar los reglamentos en virtud de lo dispuesto en el artículo 6 LOPJ: "Los jueces y Tribunales no aplicarán los reglamentos o cualquier otra disposición contrarios a la Constitución, a la Ley y al principio de jerarquía normativa."

[...]

El Tribunal Supremo ha dicho, al respecto, que los "los órganos de la Administración carecen de competencia para dejar de aplicar, aun cuando fuera ilegal, un Real Decreto emanado del Gobierno, en quien reside constitucionalmente la potestad reglamentaria [STS 5.2.1988, ponente: SR. Mendizabal, Ar. 711].

En una línea similar, se expresó Santamaria Pastor en una conferencia recogida en los Anales de la Academia Matritense del Notariado: sólo los jueces pueden inaplicar los reglamentos (ex artículo 6 LOPJ), pero no "los órganos de las Administraciones Públicas" y ello por dos razones:

La primera porque "Aparte de la constatación, obvia, de que ninguna de sus normas reguladoras les reconocen una potestad similar (a la de los jueces), las escasas menciones que de forma incidental se hacen al problema parecen descartar tal posibilidad. Aunque pensando para otros fines, así se desprende del principio de inderogabilidad singular de los reglamentos que hoy establece el artículo 52.2 de la Ley 30/1992 [...].

Y la segunda porque "El reconocimiento de tal potestad a los diferentes centros de decisión administrativa sería una opción que, por disparatada, apenas si cabe considerar seriamente. Por su carácter servicial, por su condición de aparato operativo para la puesta en práctica de normas y directrices emanadas de los órganos constitucionales donde radica el poder político, la Administración no puede convertirse, por definición, en una suerte de confederación amistosa de objetores de conciencia reglamentarios; [...]

En relació amb el primer motiu arguït per Santamaria Pastor, es a dir, que les normes reguladores només reconeixen legitimitat als jutges i tribunals per no aplicar els reglaments contraris a la CE, a la Llei i al principi de jerarquia normativa (art. 6 LOPJ), cal complementar aquest quadres amb la vigent regulació sobre impugnació dels reglaments, la qual es regula a la Llei 29/1998, de 13 de juliol.

L'article 25.1 Llei 29/1998 preveu el recurs directe en establir:

es admisible en relación con las disposiciones de carácter general y con los actos expresos y presuntos de la Administración pública que pongan fin a la vía administrativa, ya sean definitivos o de trámite, si estos últimos deciden directa o indirectamente el fondo del asunto, determinan la imposibilidad de continuar el procedimiento, producen indefensión o perjuicio irreparable a derechos o intereses legítimos

Mentre que l'article 26 preveu la impugnació indirecta que consisteix en recórrer els actes dictats en aplicació de les disposició reglamentària presumptament il·legal.

Les previsions dels articles 25 i 26 s'han de complementar amb les prescripcions de l'article 27 de la Llei 29/1998, el qual disposa:

1. Cuando un Juez o Tribunal de lo Contencioso-administrativo hubiere dictado sentencia firme estimatoria por considerar ilegal el contenido de la disposición general aplicada, deberá plantear la cuestión de ilegalidad ante el Tribunal competente para conocer del recurso directo contra la disposición, salvo lo dispuesto en los dos apartados siguientes.
2. Cuando el Juez o Tribunal competente para conocer de un recurso contra un acto fundado en la invalidez de una disposición general lo fuere también para conocer del recurso directo contra ésta, la sentencia declarará la validez o nulidad de la disposición general.
3. Sin necesidad de plantear cuestión de ilegalidad, el Tribunal Supremo anulará cualquier disposición general cuando, en cualquier grado, conozca de un recurso contra un acto fundado en la ilegalidad de aquella norma

Per complementar aquesta exposició, cal acudir a l'article 72.2 de la Llei 29/1998 que estableix:

Las sentencias firmes que anulen una disposición general tendrán efectos generales desde el primer día en que sea publicado su fallo y preceptos anulados en el mismo periódico oficial en que lo hubiera sido la disposición anulada.

Això significa que no importa la via d'impugnació que es faci servir perquè fos com fos, la resolució produirà efecte *erga omnes*.

Per acabar, hem d'assenyalar que el reglament també pot ser impugnat davant el Tribunal Constitucional, d'acord amb l'article 161.2 CE en disposar:

2. El Gobierno podrá impugnar ante el Tribunal Constitucional las disposiciones y resoluciones adoptadas por los órganos de las Comunidades Autónomas

Un cop examinat el context jurídic en el qual s'ha d'emmarcar la pregunta núm. 36, es l'hora de procedir a contestar les diverses qüestions que suscita.

En primer lloc, no podem admetre com a vàlida la resposta b)

- b) No aplicar-lo [el reglament], atès que els funcionaris estan subjectes a la Constitució i a la Llei.

La resposta tal com està plantejada ve a dir que el funcionari davant un reglament «presumptament il·legal» no l'aplicarà, perquè es contrari a la Constitució i a la Llei a la qual està subjecte.

No obstant això, cal objectar que un funcionari manca de potestat per no aplicar un reglament. De manera que només podrà no aplicar-lo perquè, d'acord amb l'article 72.2 Llei 29/1998 s'ha dictat sentència ferma que l'hagi anul·lat.

Com a conseqüència del que s'ha exposat s'ha de concloure que la resposta b) és incorrecta. I per derivació la c) i la d) també ho són.

En segon lloc, la resposta a) es parcialment correcta:

a) Aplicar -lo [el reglament] fins que el Tribunal Constitucional en declari la nul·litat.

Perquè només s'aplicaria respecte dels reglaments en els casos de conflictes de competències (art. 161.2 CE). No obstant això, cal recordar que la pregunta s'està referint a tota classe de reglaments, per la qual cosa, tampoc és vàlida.

Atès que totes les preguntes són incorrectes, de conformitat amb el disposat en l'apartat 6 de l'annex 3 de la convocatòria del procés d'estabilització per concurs oposició per cobrir places de personal funcionari de l'Administració general i especial de la CAIB procedeix ANUL·LAR la pregunta.

Així mateix, és possible que quan la pregunta 36 diu:

Que ha de fer un funcionari davant un reglament il·legal?

Pugui interpretar-se que partim de la premissa que el reglament ja ha estat declarat il·legal per un tribunal. Tot i així, conforme els arguments que s'han exposat anteriorment cap de les respostes seria correcta. Ni tan sols la b), perquè si el funcionari no l'apliqués, no seria perquè està subjecte a la CE i a la Llei, sinó perquè s'ha dictat una sentència que l'ha declarat nul, i que d'acord amb l'article 72.2 Llei 29/1998 és ferma, requisit indispensable per poder no aplicar-la un funcionari.

En tot cas, la pregunta està formulada incorrectament. Resulta molt genèrica, atès que tal com està redactada és susceptible de diverses interpretacions:

Que ha de fer un funcionari davant un reglament presumptament il·legal?

Que ha de fer un funcionari davant un reglament anul·lat per una sentència judicial ferma?

Que ha de fer un funcionari davant un reglament anul·lat per una sentència judicial?

Per tot això, els membres del Tribunal consideren que aquesta pregunta és susceptible d'anul·lació basant-se en la normativa esmentada i acorden la seva substitució d'acord amb el punt 6 de les bases de la convocatòria que estableix:

En el cas que s'acordi anul·lar alguna pregunta perquè el plantejament és incorrecte, perquè totes les respostes plantejades són incorrectes, o perquè n'hi ha més d'una de correcta, i també perquè no hi ha coincidència substancial entre la formulació de les preguntes en les dues versions ofertes en les llengües oficials de la comunitat autònoma, el tribunal establirà en el mateix acord la substitució, a l'efecte del càlcul de la qualificació resultant, de les anul·lades per d'altres de reserva, i així successivament, d'acord amb l'ordre en què figuren en el qüestionari.

Pregunta número 64 de l'examen tipus test:

La pregunta 64 està formulada en els termes següents:

El personal funcionari que ocupi amb caràcter definitiu llocs de treball genèrics pot ser traslladat, per necessitats del servei:

- a)** Fals. Si ocupa el lloc amb caràcter definitiu, no pot ser traslladat tret que n'expressi la conformitat.
- b)** Només a altres llocs de la mateixa naturalesa, nivell de complement de destinació i complement específic, sempre que per a la provisió dels esmentats llocs estigui previst el mateix procediment.
- c)** Mai, si el trasllat suposa un canvi de municipi que impliqui un desplaçament de més de 25 quilòmetres.
- d)** Sí que es pot; és la reassignació d'efectius.

El llistat de respostes correctes publicat al portal de l'opositor dia 4 de desembre de 2023, estableix que l'opció correcta és la c)

L'al·legació feta a aquesta pregunta és la següent: «*Han dado por buena la respuesta c) Nunca, si el traslado supone un cambio de municipio que implique el desplazamiento de más de 25 kilómetros. Pero también la respuesta b) Solamente a otros puestos de la misma naturaleza, nivel de complemento de destino y complemento específico, siempre y cuando para la provisión de los mencionados puestos esté previsto el mismo procedimiento es correcta.*»

Revisada la pregunta 64 en base a l'al·legació feta, s'ha de dir que la pregunta fa referència als llocs de treball genèrics i l'article 32 de la Llei 3/2007, 27 de març de la Funció Pública de la comunitat autònoma de les Illes Balears classifica els llocs de feina del personal funcionari.

Article 32. Classificació dels llocs de feina del personal funcionari

1. Els llocs de feina de personal funcionari es classifiquen en trenta nivells, que determinen les retribucions corresponents al complement de destinació.
2. Per dur a terme aquesta classificació s'ha de valorar cada lloc en consideració als criteris de titulació, especialització, responsabilitat, competència i estructura jeràrquica subordinada.
3. Els llocs de feina poden ser genèrics o singularitzats, d'acord amb el que estableixi la relació de llocs de feina.
4. Són llocs de feina genèrics en tot cas els que no es troben diferenciats dins l'estructura orgànica i impliquen l'execució de funcions pròpies del cos, l'escala o l'especialitat, o els que no tenen contingut individualitzat.
5. Poden ser llocs de treball singularitzats els que es troben diferenciats dins l'estructura orgànica i impliquen l'execució de funcions assignades de manera individualitzada. Conseqüentment, els llocs que no se singularitzen s'han d'entendre genèrics.¹

Els punts 2 i 3 ens donen a entendre quins són els llocs als que es refereix la pregunta. A l'article 89 que tracta sobre la redistribució d'efectius del personal funcionari que ocupa llocs de feina genèrics

Article 89. Redistribució d'efectius

1. El personal funcionari que ocupi amb caràcter definitiu llocs de feina genèrics pot ser traslladat, per necessitats del servei, a altres llocs de la mateixa naturalesa, nivell de complement de destinació i complement específic, sempre que per a la provisió dels llocs esmentats estigui previst el mateix procediment i sense que això suposi canvi de municipi que impliqui un desplaçament de més de 25 quilòmetres.

La pregunta fa referència literalment a aquest article 89 de la Llei 3/2007, 27 de març de la Funció Pública de la comunitat autònoma de les Illes Balears i certament la resposta b) és incompleta i alhora incorrecta perquè diu que per necessitats del servei, el personal funcionari que ocupi amb caràcter definitiu llocs de treball genèrics pot ser traslladat *només a altres llocs de la mateixa naturalesa, nivell de complement de destinació i complement específic, sempre que per a la provisió dels esmentats llocs estigui previst el mateix procediment sense distingir si això implica un desplaçament inferior, igual o superior a 25 quilòmetres*.

En canvi la resposta c) és correcta, ja que diu, que independentment qual sigui la causa del trasllat (que no la esmenta), si aquest suposa un canvi de municipi que implica un desplaçament de més de 25 quilòmetres no podrà portar-se a terme a l'emparà de l'article 89 de la Llei 3/2007.

Per tot això, cal confirmar com a vàlida la resposta c).

Pregunta número 65 de l'examen tipus test:

La pregunta 65 està formulada en els termes següents:

No complir amb exactitud la jornada i l'horari de treball establerts, excepte si és per causa justificada:

- a) És una falta lleu.
- b) És una falta lleu que pot ser greu si el compliment injustificat de la jornada de treball acumulada suposa un determinat nombre mínim d'hores.
- c) És una falta lleu, que no ha de confondre's amb la falta injustificada d'assistència, que sí que és falta greu.
- d) És l'incompliment d'un deure que no té consideració de falta, però dona lloc a la deducció de retribucions corresponent a la diferència en còmput mensual entre la jornada reglamentària de treball i l'efectivament desenvolupada.

El llistat de respostes correctes publicat al portal de l'opositor dia 4 de desembre de 2023, estableix que l'opció correcta és la b)

Les al·legacions contra aquesta pregunta es basen en:

- «Consideren que no hi ha cap resposta correcta perquè l'apartat b) diu «compliment» quan hauria de dir «incompliment» utilitzant la forma literal de l'article 139 de la Llei 3/2007, 27 de març de la Funció Pública de la comunitat autònoma de les Illes Balears, el que fa que la resposta sigui incorrecta.»
- «Cap precepte de la llei indica que l'incompliment del deure establert en el punt o) sigui falta administrativa.»
- «La respuesta B es incorrecta ya que especifica que siempre (no dice «puede» y por lo tanto es en todos los casos según la redacción) es una falta leve (y en determinados casos grave) y esto es una afirmación errónea, ya que a tenor de los art. 124 y 139 de la ley 3/2007, de 27 de marzo, de la Función Pública de la Comunidad Autónoma de las Illes Balears no se especifica que sea una falta.»
- "l'art. 124.1.O declara que es un deber de los funcionarios cumplir con exactitud la jornada y el horario de trabajo establecidos y el apartado 3 del mismo artículo se especifica que «El incumplimiento del deber establecido en la letra o) del punto 1 del presente artículo da lugar a la deducción de retribuciones correspondiente a la diferencia en cómputo mensual entre la jornada reglamentaria de trabajo y la efectivamente desarrollada, excepto si es justificada». En este artículo en ningún momento se especifica que sea una falta y su redacción en referencia «al

cumplimiento con exactitud» es igual al texto de la pregunta y concuerda con la respuesta D.”

A la vista d'aquestes al·legacions i una vegada revisada la pregunta número 65, certament la resposta b) hauria de dir incompliment injustificat en lloc de compliment injustificat, que no té sentit, aquesta errada fa que la resposta no es pugui considerar com a correcta.

L'article 139 de la Llei de Funció Pública sobre faltes estableix:

A l'apartat b)

Article 139. Faltes lleus

Són faltes lleus:

- a) L'incompliment injustificat de l'horari de treball que no constitueix falta greu.
- b) La manca d'assistència injustificada d'un dia.
- c) La incorrecció amb qualsevol persona amb la qual es relacioni en l'exercici de les seves funcions.
- d) La manca de cura o la negligència en l'exercici de les funcions pròpies.
- e) L'incompliment dels deures i les obligacions del personal funcionari, sempre que no hagi de ser qualificat com a falta molt greu o greu.
- f) Suprimida
- g) Suprimida
- h) Suprimida

I a l'apartat l)

Article 139. Faltes greus

- l) L'incompliment injustificat de la jornada de treball que acumulat suposi un mínim de deu hores dins un mes natural. A aquest efecte, s'entén per mes natural el període comprès des del primer dia fins al darrer de cadascun dels dotze mesos que integren l'any.

Així, a partir de la quantificació del temps d'incompliment injustificat de l'horari es podrà qualificar la falta: lleu, greu o molt greu. Ara bé, per considerar una falta greu ha de ser un incompliment injustificat de la jornada de treball que acumulat suposi un mínim de deu hores com diu l'apartat l).

D'altra banda, és convenient destacar que les respostes a) i c) no són correctes pels següents motius:

L'article 135.1 de la LPFCAIB disposa que *«constitueixen infraccions administratives, que es denominen faltes disciplinàries, les accions o omissions tipificades com a tals per aquesta llei, que donen lloc a la imposició de les sancions disciplinàries corresponents, sens perjudici de la responsabilitat civil o penal que se'n pugui derivar»*. Ara bé, com bé ha al·legat qualque aspirant, *«el no complir amb exactitud la jornada i l'horari de treball*

establerts, excepte si és per causa justificada» no és una falta disciplinària pel fet que no està tipificada en els arts. 136 i següents.

En efecte, tal com disposa el citat article 124.1.o) «*Complir amb exactitud la jornada i l'horari de treball establerts*», és un deure del personal funcionari al servei de l'Administració de la CAIB, però el fet d'incomplir aquest deure, excepte si és per causa justificada, no és per sí mateixa una falta disciplinària de les tipificades en l'article 138.I. «*L'incompliment injustificat de la jornada de treball que acumulat suposi un mínim de deu hores dins un mes natural....*» (causa greu), així com el 139.a) «*L'incompliment injustificat de l'horari de treball que no constitueix falta greu*». En aquest sentit, és important treure a col·lació l'article 94 de l'EBEP referent a l'exercici de la potestat disciplinària:

«[...]2. La potestat disciplinària s'exerceix d'acord amb els principis següents:

a) Principi de legalitat i tipicitat de les faltes i sancions, a través de la predeterminació normativa o, en el cas del personal laboral, dels convenis col·lectius.....[...]»

D'altra banda, la resposta d) sí és correcta ja que com hem dit l'article 124.1.o) de la LFPCAIB disposa que el personal funcionari al servei de l'Administració de la Comunitat Autònoma està obligat, entre d'altres «a complir amb exactitud la jornada i l'horari de treball establerts» i a més, l'apartat tercer disposa que «L'incompliment del deure que estableix la lletra o) del punt 1 d'aquest article dóna lloc a la deducció de retribucions corresponent a la diferència en còmput mensual entre la jornada reglamentària de treball i l'efectivament desenvolupada, excepte si és justificada».

Per tot això, i atesa la confusió a que pot portar la redacció de la pregunta, els membres del Tribunal acorden anul·lar la pregunta número 65.

Pregunta número 84 de l'examen tipus test:

La pregunta 84 està formulada en els termes següents:

84. Indica la resposta incorrecta en relació amb l'aportació de documents per part de les persones interessades:

- a) L'Administració de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears no ha d'exigir l'aportació de documents si aquests documents estan incorporats a la carpeta documental.
- b) Les administracions públiques no han d'exigir a la ciutadania la presentació de documentació si aquesta consta en el Catàleg de simplificació documental.
- c) Els interessats tenen dret a no aportar documents que ja estiguin en poder de l'Administració actuant.
- d) Les còpies que aportin els interessats en el procediment administratiu tenen eficàcia, exclusivament, en l'àmbit de l'activitat de les administracions públiques.

El llistat de respostes correctes publicat al portal de l'opositor dia 4 de desembre de 2023, estableix que l'opció correcta és la b).

Les al·legacions dels aspirants coincideixen en que totes les respostes son correctes atès que els documents que consten en el Catàleg de simplificació documental (resposta b), no s'han de requerir i per tant es correcta, d'acord amb l'article 4.b) del Decret 6/2013 de 8 de febrer, de mesures de simplificació documental dels procediments administratius.

- La resposta a) "*L'Administració de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears no ha d'exigir l'aportació de documents si aquests documents estan incorporats a la carpeta documental*" es correcta en virtut de l'article 4.b).3r del Decret 6/2013, de 8 de febrer, de mesures de simplificació documental dels procediments administratius:

Article 4. Documents no exigibles

L'Administració de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears no pot exigir a la ciutadania la presentació de documentació quan hi concorri algun dels supòsits que es descriuen a continuació:

- a) Que l'aportació dels documents no es consideri obligatòria en la norma reguladora del procediment corresponent.
- b) Que, tot i ser obligatòria l'aportació:
- 3r) Els documents estiguin incorporats a la carpeta documental regulada en la secció 5a d'aquest capítol.

- La resposta c) "*Els interessats tenen dret a no aportar documents que ja estiguin en poder de l'Administració actuant*" es correcta en virtut de l'article 4.b).1r del Decret 6/2013, de 8 de febrer, de mesures de simplificació documental dels procediments administratius:

Article 4. Documents no exigibles

L'Administració de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears no pot exigir a la ciutadania la presentació de documentació quan hi concorri algun dels supòsits que es descriuen a continuació:

a) Que l'aportació dels documents no es consideri obligatòria en la norma reguladora del procediment corresponent.

b) Que, tot i ser obligatòria l'aportació:

1r) El document es trobi en poder de l'Administració autonòmica o se'n pugui comprovar la informació per tècniques telemàtiques. En el primer cas és necessari que la persona interessada identifiqui l'expedient en el qual es troba el document. No obstant això, en el supòsit dels documents que es conservin només en paper i hagin transcorregut més de cinc anys des de la finalització del procediment, l'Administració pot sol·licitar, si és necessari, l'aportació de la documentació a la persona interessada.

En el supòsit de l'obligació de certificació de dades és suficient que la persona interessada identifiqui el registre de l'Administració autonòmica en què consten. Així mateix, en tots el supòsits en què es pugui comprovar

per tècniques telemàtiques, és suficient que la persona interessada informi del codi segur de verificació. A aquest efecte, pot utilitzar la comunicació identificativa que regula l'article 10 d'aquest Decret.

- La resposta d) "*Les còpies que aportin els interessats en el procediment administratiu tenen eficàcia, exclusivament, en l'àmbit de l'activitat de les administracions públiques*" es correcta atès l'establert a l'article 28.6 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques:

Article 28. Documents aportats pels interessats al procediment administratiu.

6. Les còpies que aportin els interessats al procediment administratiu tenen eficàcia exclusivament en l'àmbit de l'activitat de les administracions públiques.

- D'acord amb les al·legacions, la resposta b) "*Les administracions públiques no han d'exigir a la ciutadania la presentació de documentació si aquesta consta en el Catàleg de simplificació documental*" es correcta en virtut de l'article 4.b).2n del Decret 6/2013, de 8 de febrer, de mesures de simplificació documental dels procediments administratius:

Article 4. Documents no exigibles

L'Administració de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears no pot exigir a la ciutadania la presentació de documentació quan hi concorri algun dels supòsits que es descriuen a continuació:

a) Que l'aportació dels documents no es consideri obligatòria en la norma reguladora del procediment corresponent.

b) Que, tot i ser obligatòria l'aportació:

2n) Els documents constin en el Catàleg de simplificació documental, regulat en la secció 4a d'aquest capítol, i, en conseqüència, se n'hagi suprimit o substituït la presentació per una declaració responsable.

El punt 3 de l'article 16 de la Llei 4/2011 de 31 de març, de la bona administració i del bon govern de les Illes Balears, crea el Catàleg de simplificació documental,

d'àmbit autonòmic, com a inventari públic de documents l'obligació d'aportació dels quals queda suprimida o substituïda per la presentació de declaracions responsables. La Llei 4/2011 és aplicable al Govern de les Illes Balears, a l'Administració de la comunitat autònoma de les Illes Balears i als ens del sector públic instrumental de la comunitat autònoma de les Illes Balears (art. 2.1), però no a totes les administracions públiques. Per altra banda, el Catàleg de simplificació documental està regulat en el Decret 6/2013 de 8 de gener de 2013, de mesures de simplificació documental dels procediments administratius.

En el mateix sentit que la Llei 4/2011, el Decret 6/2013 és d'aplicació exclusivament a l'àmbit de l'Administració de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears (article 2 del Decret 6/2013), per tant no s'aplica a la resta d'administracions públiques de les Illes Balears (municipis i consells insulars) ni tampoc, evidentment, a l'Administració general de l'Estat o als òrgans d'aquesta ubicats al territori de les Illes Balears (com puguin ser, per exemple, la Delegació del Govern o departaments dels diferents ministeris, l'Agència Estatal d'Administració Tributària, etc.).

Si analitzam la resposta b) "*Les administracions públiques no han d'exigir a la ciutadania la presentació de documentació si aquesta consta en el Catàleg de simplificació documental*" fa referència a "les administracions públiques" en general, donant per suposat que el Catàleg és un instrument de qualsevol administració pública, quan només és propi "dels òrgans de l'Administració de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears, els seus organismes autònoms i la resta d'ens que integren el sector públic instrumental quan exerceixin potestats administratives, a excepció dels procediments tributaris, i actuacions d'aplicació dels tributs, que es regeixen per la seva normativa específica". (art. 2.1 del Decret). Per tant, la resposta b) parteix d'una base i un context erroni.

No obstant l'anterior, la resposta c) tampoc especifica que l'administració actuant sigui la CAIB, per tant tampoc es pot entendre que sigui aquesta.

Per tot això, els membres del Tribunal consideren que aquesta pregunta és susceptible d'anul·lació basant-se en la normativa esmentada i acorden la seva substitució d'acord amb el punt 6 de les bases de la convocatòria que estableix:

GOIB
/

En el cas que s'acordi anul·lar alguna pregunta perquè el plantejament és incorrecte, perquè totes les respostes plantejades són incorrectes, o perquè n'hi ha més d'una de correcta, i també perquè no hi ha coincidència substancial entre la formulació de les preguntes en les dues versions ofertes en les llengües oficials de la comunitat autònoma, el tribunal establirà en el mateix acord la substitució, a l'efecte del càlcul de la qualificació resultant, de les anul·lades per d'altres de reserva, i així successivament, d'acord amb l'ordre en què figuren en el qüestionari.

Palma, 1 de febrer de 2024

El secretari del Tribunal

Miquel Solivellas Aguiló

